

АНАЛУЛЧЕВА ПОДАРЪЦИ

chitanka.info

През лятото бащата на Румето и Денка винаги има много работа и се прибира късно. Но когато си дойде, в дома става по-интересно и по-весело.

Затова още на другия ден, след като той замина на екскурзия в Съветския съюз, Румето попита майка си:

— Кога ще си дойде татко? Още колко дни?

А Денка не питаше. Тя знаеше, че дотогава трябва да минат повече от десет дни и нощи.

И макар че го очакваха всеки ден, той ги изненада. Те даже не успяха да се скрият зад вратата, та когато отвори, ненадейно да извикат и да го изплашат.

Когато баща им влезе, като че слънце огря в стаята. Той беше изморен, но весел. Целуна ги по бузките и попита:

— Дечица, слушахте ли майка си?

— Слушахме — отговориха те и я погледнаха.

Тя стоеше до библиотеката и се усмихваше. Може пък да е забравила, че веднъж се сбиха заради един спукан балон. Този ден тя не им прочете нито една приказка.

Румето побърза да се похвали:

— Татко, аз вече не съм галена Богданка. Ходих да купя яйца и счупих само едно. Аз без да искам, татко!

— Браво, мойто момиче! Вижте сега какво съм ви донесъл.

Те го наобиколиха нетърпеливо. Колко добър е техният татко! И там, в Съветския съюз е мислил най-много за тях.

Денка стоеше по-настрана и мълчеше. Но сините ѝ очи светеха от радост.

Баща им отвори куфара и започна да раздава подаръците — същински Дядо Мраз! Само че без брада и без кожух. Какъв ти кожух в тая горещина!

Като даде подаръците на майка им и на каза им, дойде ред и на тях. Техните — на Денка и на Румето — бяха най-хубави. И еднакви, за да не се сърдят.

Най-напред — по една топка, половината синя, половината червена, с жълти черти, като златни — същите, каквито са нарисувани в руския буквар. Щом я удариш от земята, тя звънти, сякаш вътре има звънче.

Вторият подарък беше по една дървена кукла-Матрьошка. Чудесна! Откога мечтаеха за такава кукла! Тя беше с червена забрадка и пъстър сарафан, украсен с цветя. Сигурно имаше и ботушки, но те не се виждаха.

— Много са хубави — зарадва се Румето, прегърна куклата си и я погали, а Денка седна на дивана и отвори своята. Вътре имаше друга, в нея още една, след това — по-малка, още по-малка... Тя продължи да отваря. Най-малката беше още бебе, бяха ѝ нарисували само очичките и нослето и едва можеше да стои права. После Денка съедини двете половини на всяка кукла и ги нареди една до друга. Осем! Една от друга по-шарени. Да им се ненагледаш!

След това татко им даде по една кутия. В нея имаше танк. Мъничък такъв, но много храбър. Щом баща им го нави с ключето и го сложи на пода, той забуча, тръгна напред и започна да изпуска огън — като истински. С него можеш да застреляш всички, които искат да има война.

Последната играчка беше един чуден пумпал. Като започнеш да натискаш дръжката, белият кон под стъклото — той непременно се казва Вихър — започва да препуска като на конни състезания. Жалко само, че ездачът не може да го потупа ласкаво по шията и да му даде захарче — от благодарност, че е прескочил всички препятствия, без да ги събори. Е, вярно, той няма като коня на Дочкови червен пискюл на челото, гердан от сини мъниста и разноцветни панделки отстриани на юздата, ама как бяга! Не кон, а огън!

Баща им беше купил и по една значка с образа на Ленин като малък. А когато носиш такава значка на гърдите си е някак си неудобно да правиш глупости — например да не искаш да идеш за хляб и да плачеш за нищо.

Накрая баща им извади един плик, пълен с бонбони, и почерпи всички. Бонбоните бяха шоколадови, много сладки и на обвивките имаше нарисувана катеричка.

— Татко, много те обичам! — хвана го за ръката Румето.

— Колко ме обичаш? — попита той.

Тя разпери ръчички:

— Колкото цялото земно кълбо!

Баща им се засмя, после разтвори големите книги с картинки и започна да показва къде какво е видял.

Майка им ги изпрати да си легнат.

— Денке, хайде по-бързо да заспиваме, та по-скоро да дойде утре!

Ехе-е, а какъв ден ги чакаше утре! Баща им си е вече у дома, а и играчките, играчките...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.